

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1044/2024
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/23 од 23.11.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/23 од 23.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/23 од 23.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5174/23 од 23.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 974/23 од 12.09.2023. године, којом је тужени обавезан да тужиоцу за период март 2020. - октобар 2021. године исплати на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу и у боновима, појединачне месечне износе главнице са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то одређено у ставовима првом и другом изреке првостепене пресуде и тужиоцу надокнади парничне трошкове од 53.200,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према одредби става 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, као запосленог код туженог, за исплату разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде на име трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу и боновима у наведеном периоду, а које тужени није исплатио по свом Колективном уговору.

По оцени Врховног суда, имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у овом спору ради разматрања спорног правног питања да ли је висина трошкова исхране у току рада у колективном уговору туженог исказана у бруто или нето износу.

Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада, предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, остварује се у складу са општим актом и уговором о раду, ако то послодавац то право није обезбедио на други начин. Без обзира на установљени принцип бруто зараде, која у складу са чланом 105. наведеног закона садржи у себи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективног уговора и уговора о раду тумаче се онако како гласе. У ситуацији када се у колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова за исхрану у току рада има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер то није изричито предвиђено.

Код наведеног, по оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука суда о основаности тужбеног захтева заснована на примену одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињеничноправној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.03.2023. године, а вредност предмета спора у смислу одредби члана 28 ЗПП је 55.649,88 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази напред прописани имовински цензус који омогућује изјављивање овог ванредног правног лека, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**